

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **T. L.**, zastoupeného Mgr. Martinem Charvátém, advokátem se sídlem Brno, Krkoškova 728/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 449/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2018, č. j. 29 A 105/2016-104,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2018, č. j. 29 A 105/2016-104, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016, č. j. MMB/0086792/2016, zamítl Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce a potvrdil záznam 12 bodů v jeho evidenční kartě řidiče. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2016, č. j. JMK 78904/2016. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 12. 12. 2018, č. j. 29 A 105/2016-104, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že pokutový blok ze dne 21. 5. 2015, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nebyl způsobitelným podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Předdeslal, že v otázce míry, v níž se má správní orgán v řízení o námitkách proti záznamu bodů do evidenční karty řidiče zabývat způsobitelností podkladového rozhodnutí pro tento záznam, existuje v judikatuře Nejvyššího správního soudu „*drobná inkonzistence*“. Podle rozsudků ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105, či ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, potažmo ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, se má námitkový orgán zabývat tím, zda právní

kvalifikaci užitá v podkladovém rozhodnutí o deliktu odpovídá i tzv. skutková věta. Naproti tomu podle rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, podkladová rozhodnutí o deliktu námitkový orgán není oprávněn přezkoumávat. V uvedené věci se přitom kasační soud neobrátí na rozšířený senát, protože ve věci sp. zn. 5 As 118/2011 bylo rozhodováno na základě podstatně odlišného skutkového stavu věci, respektive byly dotčeny právní závěry vysloveny toliko nad rámec a hypoteticky. Ve věci sp. zn. 4 As 102/2013 tomu tak ovšem dle názoru krajského soudu nebylo, proto se přidržel této judikaturní linie a způsobilostí pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů se zabýval.

[3] Krajský soud shledal, že ze skutkové věty předmětného bloku, „X. 21. 5. 2015 v 10:30 hod., ul. Poříčí, Brno. § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. nepřipoután za jízdy, lékařské osvědčení nepředložil“, není nijak patrné, zda byl žalobce pokutován za to, že řídil motorové vozidlo nepřipoután bezpečnostním pásem, aniž by disponoval příslušným lékařským potvrzením, nebo za pouhé nepředložení tohoto lékařského potvrzení (že nebyl za jízdy připoután, není sporné). Žalobce se přitom tímto způsobem hájil již v námitkovém řízení. Na základě všech skutkových okolností týkajících se zejména zdravotního stavu žalobce je podle krajského soudu vysoce pravděpodobné, že předmětným lékařským potvrzením žalobce v době silniční kontroly skutečně disponoval. Na uvedeném nemění ničeho ani právní kvalifikace daného skutku v pokutovém bloku, tj. odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť povinnost „být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“, formálně vzato neplní ani řidič disponující lékařským potvrzením, který však materiálně může být postižen toliko za nepředložení daného potvrzení. Krajský soud proto uzavřel, že skutek žalobce nebyl popsán dostatečně konkrétně, a nebyl tedy jednoznačným vyjádřením okolností rozhodných pro závěr o spáchání daného přestupku, na jehož základě byly žalobci zaznamenány body do registru řidičů.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud překročil dispoziční zásadu, neboť žalobce v žalobě, v replice ani při jednání nenamítal, že by pokutový blok byl nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů z důvodu nesrozumitelnosti. Žalobce nezpůsobilost podkladového rozhodnutí spatřoval pouze v tom, že pokutový blok nepodepsal, neboť k tomu neměl důvod (viz str. 6 čtvrtý odstavec žaloby). Krajský soud však tuto námitku rozšířil nad rámec žalobního tvrzení; žalobce totiž o srozumitelnosti pokutového bloku neměl pochyb. Jedinou výslovnou výjimku z dispoziční zásady obsahuje § 76 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud vysloví nicotnost rozhodnutí i bez návrhu. Další výjimky formulovala judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to v situaci, kdy věcnému přezkumu v mezích žalobních námitek brání nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. může soud zrušit napadené rozhodnutí *ex officio* jen za předpokladu, že jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň se jedná o vady takového charakteru a závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (rozsudek ze dne 24. 11. 2003, č. j. 2 Azs 23/2003-39). Podle rozsudku ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, lze při jednání přihlídnout i k vadám, které vyšly najevo teprve při tomto jednání. Podmínkou však je, že zjištěná skutečnost nebyla či dokonce nemohla být známa žalobci, takže po něm nelze spravedlivě požadovat, aby ji uplatnil v rámci žalobních bodů. Dalším případem, kdy soud přihlíží i bez návrhu k vadám, které nebyly uplatněny v žalobě, je prekluze odpovědnosti za přestupek a daňová prekluze.

pokračování

[6] Krajský soud nicméně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z hlediska žalobních námitek (nepodepsání pokutového bloku a existence lékařského potvrzení) neshledal a vada, pro kterou toto rozhodnutí zrušil, nemohla bránit v přezkoumání rozhodnutí v intencích žalobních bodů. I kdyby ovšem taková vada (nesrozumitelnost skutkové věty pokutového bloku) byla relevantní, nejedná se podle stěžovatele o vadu takového charakteru a závažnosti, že by bránila přezkoumání rozhodnutí o námitkách. Žalobce nikdy nevznesl pochybnosti o právní kvalifikaci postihovaného jednání; opakovaně tvrdil, že neměl důvod pokutový blok podepsat, neboť lékařské potvrzení předložil, ačkoli se v pokutovém bloku uvádí, že žalobce nebyl připoután a potvrzení nepředložil. Žalobce tedy rozporoval pravdivost popisu skutkového stavu, nikoli srozumitelnost či správnost kvalifikace svého jednání (proto i namítal, že takový přestupek nemohl spáchat). Nesrozumitelnost skutkové věty, potažmo nejasnost právní kvalifikace jednání, přitom žalobce mohl uplatnit jako jeden z žalobních bodů.

[7] V dalším okruhu námitek stěžovatel krajskému soudu vytýká, že zaujal právní názor, který byl již judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán, neboť hodnotil pokutový blok i z hlediska skutkového stavu a právní kvalifikace. Krajský soud vycházel z rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, v němž kasační soud hodnotil téměř identický popis jednání v pokutovém bloku, avšak dovedl, že je třeba zkoumat skutkový stav a právní kvalifikaci jednání. Tento přístup, vycházející z rozsudků ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, a ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, však byl již popřen rozsudkem ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, a to i přesto, že se tak nestalo cestou rozšířeného senátu. Podle posledně citovaného rozhodnutí, v případě spolehlivě zjištěného protiprávního jednání popsaného na pokutovém bloku již nelze v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku a je nezbytné zaznamenat stanovený počet bodů. Nejedná se tedy o inkonzistenci v judikatuře, jak tvrdí krajský soud. Nadto úvahy, které byly podle krajského soudu ve shora citovaných rozsudcích pátého senátu vysloveny toliko *obiter dictum*, se týkaly zcela jiné problematiky, a to nemožnosti spáchat přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem za situace, kdy je osoba držitelem příslušného lékařského potvrzení, byť je nemá při silniční kontrole u sebe.

[8] V nyní projednávané věci správní orgány postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení odpovídají popisu přestupku v pokutovém bloku, tj. přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Absenci podpisu žalobce nesprávně uplatnil až v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Žalobce svojí argumentací nadto v podstatě osočuje zakročující policisty z toho, že na pokutový blok uvedli nepravdivé údaje (nepředložení lékařského potvrzení) a že snad pokutový blok sami opatřili podpisem, který není žalobcův. Takový scénář je dle stěžovatele krajně nepravděpodobný, neboť by tím policisté riskovali citelný postih.

[9] Tato obrana naopak zapadá do rámce jednání řidičů, kteří v řízení o námitkách proti záznamu bodů tvrdí, že se přestupku v podobě jízdy bez připoutání se bezpečnostním pásem nemohli dopustit, neboť v době kontroly disponovali lékařským potvrzením o nemožnosti použít bezpečnostní pás. Uvedená strategie totiž dle dřívější judikaturní praxe vedla k opravě záznamu v registru řidičů a také přiměla policisty na pokutové bloky v případě přestupku spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu vpisovat i údaje o tom, zda řidič disponuje lékařským potvrzením. Proto se v pokutových blocích začaly objevovat formulace typu „LP nevlastní“, „potvrzení nemá“ apod., aby řidič nemohl v řízení o námitkách namítat, že potvrzení nepředložil, protože jej zrovna neměl u sebe.

[10] Obdobná formulace zmátla krajský soud, který vyhodnotil, že skutková věta je nejednoznačná, neboť deliktní jednání mohlo spočívat i v pouhém nepředložení lékařského potvrzení. Nepředložení lékařského potvrzení je ovšem samostatnou skutkovou podstatou spočívající v porušení § 6 odst. 6 věta druhá zákona o silničním provozu; toto protiprávní jednání není postihováno záznamem bodů. Stěžovatel je toho názoru, že již uvedení porušené povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) citovaného zákona nemůže být kvalifikováno jako jiný přestupek, než nepřipoutání se bezpečnostním pásem v situaci, kdy řidič má tuto povinnost. Deliktní jednání řidiče, který porušil povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a řidiče, který nemá povinnost se za jízdy připoutat [§ 6 odst. 2 písm. b) tohoto zákona], a nepředložil přitom příslušné lékařské potvrzení, jsou v obou případech přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (tzv. sběrná skutková podstata). Pokud by tedy deliktní jednání mělo spočívat v nepředložení lékařského potvrzení, pak by pokutový blok obsahoval odkaz na jiné ustanovení zákona a neobsahoval by konstatování o nepřipoutání se - to by bylo s ohledem na skutečnost, že tuto povinnost řidič ze zdravotních důvodů nemá, nadbytečné.

[11] Žalobce se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, tzn. zda nevybočil z dispoziční zásady, kterou je řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ovládáno.

[15] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z premisy, že správní soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je tudíž „na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná“ (usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., podle jehož věty první soud přezkoumá napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jak přitom uvedl rozšířený senát tohoto soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací. Žalobcův právní náhled na věc se „nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

pokračování

[16] V nyní projednávané věci žalobce v řízení před krajským soudem uplatnil celkem tři námitky. Zaprvé namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami (str. 2 až 3 žaloby). Dále žalovanému vytýkal, že neobstaral originály pokutových bloků, ale pouze ověřené kopie, a že kopie pokutového bloku ze dne 21. 5. 2015 je nečitelná (str. 5 žaloby). V posledním okruhu námitek žalobce zpochybňoval způsobilost předmětného pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů v registru řidičů, a to proto, že jej nepodepsal, respektive že podpis na pokutovém bloku nemůže být jeho (str. 3, 4 a 6 žaloby). V replice k vyjádření žalovaného žalobce „*nad rámec všech argumentů uvedených v žalobě*“ uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a dále pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky a opomněl se „*vyjádřit ke námitce, podle níž jeden ze skutků, jimiž se správní orgán zabýval, správním deliktem není*“ (viz čl. 86 spisu krajského soudu).

[17] Z výše podané rekapitulace vyplývá, že žalobce v žalobě nenamítal, že pokutový blok ze dne 21. 5. 2015 je (ať již z jakéhokoli důvodu) nesrozumitelný. Žalobce pouze uváděl, že se přestupku, spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, vůbec nedopustil a na místě silniční kontroly policistům předložil lékařské potvrzení (viz str. 3 žaloby); proto ostatně ani neměl důvod podepsat pokutový blok a o jeho existenci se dozvěděl až v rámci námitkového řízení. Tato jeho argumentace přitom měla být oporou pro tvrzení, že podpis na pokutovém bloku není jeho. Žalobce tedy před krajským soudem nevznášel žádné výhrady proti obsahové stránce předmětného pokutového bloku. Svoji argumentaci soustředil toliko na jeho tvrzený formální nedostatek - tím měl být chybějící podpis, respektive skutečnost, že podpis na pokutovém bloku není jeho. Jinými slovy, žalobce namítal, že pokutový blok není způsobilým podkladem pro zápis bodů z toho důvodu, že neobsahuje jednu z obligatorních náležitostí, a sice podpis pachatele přestupku, kterým osvědčuje svůj souhlas s projednáním věci ve zkráceném řízení a se způsobem, jakým byla daná přestupková věc vyřízena.

[18] Lze se tedy plně ztotožnit s názorem stěžovatele, že z hlediska způsobilosti předmětného pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče, se tak mohl krajský soud zabývat pouze otázkou, zda žalobcovo tvrzení, dle kterého on sám pokutový blok nepodepsal, může efektivně znemožnit zápis bodů na základě tohoto rozhodnutí (tj. pokutového bloku). Krajský soud se však v napadeném rozsudku zabýval nejen zpochybněním pravosti podpisu a účinky této procesní obrany pro provedení zápisu, respektive námitkového řízení, ale přezkoumal pokutový blok i z hlediska srozumitelnosti skutkové věty ve výroku. Přitom pro vypořádání zmíněné žalobcovy námitky (která, byla-li by shledána důvodnou, by již bez dalšího nutně vedla k žalobcem tvrzenému závěru o nepoužitelnosti tohoto pokutového bloku pro zápis do registru řidičů) nebylo posouzení srozumitelnosti pokutového bloku vůbec třeba.

[19] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že podle jeho ustálené rozhodovací praxe je třeba důsledně odlišovat na jedné straně řízení přestupkové a na straně druhé řízení o námitkách proti provedení zápisu bodů v registru řidičů (evidenční kartě řidiče). Uvedená řízení mají navzájem zcela odlišný předmět. Podstatou přestupkového řízení je zjistit, zda se stal skutek vymezený v zákoně jako přestupek, zda byl obviněný řidič jeho pachatelem a za zjištěný přestupek uložit pachateli sankci. Předmětem námitkového řízení je posouzení, zda v jednotlivých případech bylo podkladem pro zápisu pravomocné přestupkové rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku (viz rozsudky ze dne ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, či ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019-24). V těchto intencích je třeba také nahlížet na předmět následného soudního přezkumu rozhodnutí, jež z uvedených správních řízení vzešla.

[20] Předmětem soudního řízení v nyní projednávané věci je rozhodnutí, jímž stěžovatel rozhodl o odvolání proti rozhodnutí, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče a potvrzen záznam celkového počtu 12 bodů. Při přezkumu tohoto rozhodnutí se tak nepochybně uplatní výjimky z dispoziční zásady stanovené v § 76 odst. 2 s. ř. s., a formulované judikaturou tohoto soudu (viz bod [5] výše), tedy včetně jeho případné nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podkladové rozhodnutí, na jehož základě byl záznam bodů proveden (zde pokutový blok ze dne 21. 5. 2015), naopak předmětem nynějšího soudního přezkumu není a není tedy povinností soudu se zabývat jeho přezkoumatelností *ex officio*. Je samozřejmě logické, že jsou-li žalobou namítány věcné deficity tohoto rozhodnutí, například že byl spáchán jiný přestupek než ten, který je uveden v jeho „výroku“, respektive takový, který nespadá do systému bodového hodnocení či takový, který je v příloze zákona o silničním provozu ohodnocen nižším počtem bodů, apod., nemůže se soud z povahy věci vyhnout otázce přezkoumatelnosti výrokové části i u tohoto rozhodnutí. Jestliže však žalobce pouze tvrdí, že podkladové rozhodnutí není způsobilé být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů z důvodu absence obligatorní náležitosti – podpisu přestupce (žalobce), není důvod, aby se soud zabýval možnými věcnými vadami tohoto rozhodnutí; jak již bylo vyloženo v bodě [18] výše, pro vypořádání takové žalobní námitky není potřebné zabývat se způsobem, jakým byl formulován „výrok“ daného pokutového bloku.

[21] Nejvyšší správní soud tedy zcela přisvědčuje námitce stěžovatele, že se krajský soud zabýval otázkou srozumitelnosti (přezkoumatelnosti) předmětného pokutového bloku, aniž by příslušná námitka byla žalobcem nastolena a aniž by tak musel postupovat *ex officio*. Krajský soud tedy vybočil z mezí žalobních bodů, a porušil tak dispoziční zásadu [§ 75 odst. 1 věta první s. ř. s., § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tím zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pro tuto důvodně vytýkanou vadu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s., zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[22] V dalším průběhu řízení bude krajský soud vycházet ze zde vysloveného závazného právního názoru, podle kterého se otázkou (ne)přezkoumatelnosti pokutového bloku ze dne 21. 5. 2015 nebude při svém rozhodování zabývat (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3, věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu